

РЕШЕНИЕ

№ 156

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 29.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **5928** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във вр. с чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

Образувано е по подадена от Д. А. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица] съдебен адрес в [населено място], [улица], ет. 2, чрез редовно упълномощената адв. В. К. - С. от Пловдивската адвокатска колегия, искова молба с вх. № 14882 от 21.06.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), срещу Агенция „Митници” (АМ), с която е предявен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл с цена на иска 9524,00 лв., представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за десет месеца, а именно за периода от 06.05.2010 г. до 06.03.2011 г. при месечно възнаграждение в размер на 952,40 лв. Освен това, ищецът претендира заплащането на законната лихва върху исковата сума, считано от датата на предявяване на иска до окончателното и изплащане и направените по делото разноски.

В исковата молба ищецът твърди, че със Заповед № 6868 от 04.05.2010 г., издадена от директора на АМ, му било наложено дисциплинарно наказание уволнение и бил освободен от длъжност „старши инспектор” в Митница С.. Тази заповед му била връчена на 05.05.2010 г. Последната била прогласена за нищожна със Съдебно решение № 3341 от 28.10.2010 г., постановено по адм. д. № 3744 по описа за 2010 г. на 8 състав на АССГ, оставено в сила от Върховния административен съд (ВАС) със Съдебно решение № 17270 от 29.12.2011 г., постановено по адм. д. № 16460 по описа

за 2010 г. В. поддържа, че като пряка и непосредствена последица от нищожната уволнителна заповед останал без работа за период по – дълъг от десет месеца – от 06.05.2010 г. до 11.01.2012 г., на която дата бил възстановен на длъжност със Заповед № 524 от 27.01.2012 г., издадена от директора на АМ. Ищецът твърди, че в исковия период не е работил и не е бил осигуряван по служебно или трудово правоотношение. Предвид всичко това и на основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл В. е предявил иска за заплащане на обезщетение в посочения по – горе смисъл, който стои за разглеждане пред съда, ведно с законната лихва върху исковата сума, считано от датата на предявяване на исковата молба в канцеларията на АССГ до окончателното и заплащане.

В съдебното заседание, ищецът не се явява, но се представлява от редовно упълномощената адв. Х., която от негово име поддържа предявения иск. По същество моли осъждането на ответника да заплати претендираното обезщетение, ведно с предявената законна лихва. Претендира направените по делото разноски. Представя списък на разноските, съгласно който иска присъждането на 2160,00 лв. адвокатско възнаграждение; 90,00 лв. възнаграждение за вещо лице, изготвило допусната и изслушана по делото съдебно – счетоводна експертиза и 5,00 лв. за държавна такса за съдебно удостоверение. Депозира подробна писмена защита на 05.12.2012 г. В нея излага подробни съображения във връзка с приложението към спорната хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл в редакцията преди изменението на разпоредбата, публикувано в Държавен вестник, бр. 38 от 2012 г., в сила от 1.07.2012 г.

Ответникът Агенция „Митници”, в дадения му от съда срок, представя писмен отговор на исковата молба на 10.08.2012 г. (л. 39, 40), чрез редовно упълномощения юрисконсулт Е.. С отговора оспорва предявения от В. иск. Твърди, че при наличие на предпоставките на чл. 104, ал. 1 ЗДСл, дължимото обезщетение е в размер не по – голям от шест брутни заплати. Сочи, че определеното на ищеца брутно възнаграждение след възстановяването му на работа е в размер на 760,00 лв. месечно и допълнително възнаграждение за прослужено време за 25 г. в размер на 25% върху посочената сума. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното заседание ответникът се представлява от юрисконсулт Е., който от негово име поддържа предявения отговор. По същество моли да бъде отхвърлен, съобразно заявеното в отговора.

Софийска градска прокуратура, чрез представляващия прокурор Костов, дава заключение за основателност на предявения иск и счита, че следва да се уважи.

Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

По силата на Заповед № 6868 от 04.05.2010 г., издадена „за директора” на АМ от А. С., служебното правоотношение на В. било прекратено (л. 6, 7 от делото). Заповедта била връчена на адресата на 05.05.2010 г. Последната била прогласена за нищожна със Съдебно решение № 3341 от 28.10.2010 г., постановено по адм. д. № 3744 по описа за 2010 г. на 8 състав на АССГ, оставено в сила от ВАС със Съдебно решение № 17270 от 29.12.2011 г., постановено по адм. д. № 16460 по описа за 2010 г. (л. 8-11).

По силата на Заповед № 524 от 27.01.2011 г. ищецът бил възстановен при ответника на длъжност „старши инспектор”, с ранг IV младши, код по НКПД 24226047 в Митница С., считано от 11.01.2012 г. (л. 29). С тази заповед на В. е определена основна месечна заплата в размер на 760,00 лв. и допълнително месечно

възнаграждение за прослужено време от 25 г. в размер на 25 %, считано от 11.01.2012 г.

В съдебното заседание, проведено на 29.11.2012 г., съдът извърши констатации по представената от ищеца в оригинал трудова книжка и установи, че за исковия период 06.05.2010 г. – 06.03.2011 г. няма записвания, от които да се установява, че В. е работил по трудово правоотношение. По представената от процесуалния представител на ответника служебна книжка на В. съдът установи, че за исковия период 06.05.2010 г. – 06.03.2011 г. няма записвания, от които да се установява, че ищецът е работил по служебно правоотношение.

Видно от Удостоверение № 260191200101355 от 26.01.2012 г., издадено от орган по приходите при Националната агенция за приходите (НАП) и приложена справка към него (л. 26, 27) се установява, че в периода 01.01.2010 г. – 31.12.2011 г. В. е бил осигуряван само за времето от месец януари 2010 г. до месец май 2010 г. от осигурител Митница С..

От писмо с изх. № ВХИ-4285 от 13.11.2012 г., издадено от директор офис Х. при Териториална дирекция (ТД) – [населено място] (л. 85) се установява, че в периода 06.05.2010 г. – 06.03.2011 г. в масива на ТД на НАП – П., офис Х. не е подавано уведомление по чл. 62 от Кодекса на труда за сключен трудов договор за В.. Предвид това и направените в съдебното заседание на 29.11.2012 г. констатации по оригинала на трудовата книжка на лицето, съдът приема за установено, че В. не е работил по трудово правоотношение през посочения период.

От заключението на извършената съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните и приета от съда, се установява, че размерът на brutното възнаграждение на ищеца към 29.12.2011 г. (датата на признаване на уволнението му за незаконно с влязло в сила съдебно решение) е в размер на 950,00 лв. (стр. 7 от заключението на вещото лице, отговор на въпрос 1). Размерът на обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за периода 06.05.2010 г. – 06.03.2011 г. е 9500,00 лв. (стр. 7 и 8 от заключението на вещото лице, отговор на въпрос 2, първи вариант), изчислено съобразно редакцията на чл. 104, ал. 1 ЗДСл преди изменението, публикувано в Държавен вестник, бр. 38 от 2012 г., в сила от 1.07.2012 г.

Съдът кредитира заключението на съдебно-счетоводната експертиза и го поставя в основата на правните си изводи.

По делото не се установи и доказва ищецът да е работил в процесния период по трудово или по служебно правоотношение. Ответникът не ангажира никакви доказателства за установяване на това. Предвид процесуалното си бездействие в тази насока, той следва да понесе неблагоприятните последици на поведението си, като съдът приеме за установено и доказано по делото, че в периода 06.05.2010 г. – 06.03.2011 г. В. не е работил по трудово или служебно правоотношение.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав направи следните правни изводи:

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, във вр. с чл. 104, ал. 1 ЗДСл следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав, визиран в нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл.: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка

между вредата и прекратяването на служебното правоотношение. Вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника, се определя по реда на чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Съгласно посочената разпоредба (в редакцията преди изменението на разпоредбата, публикувано в Държавен вестник, бр. 38 от 2012 г., в сила от 1.07.2012 г.), когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В случая изброените по-горе предпоставки са налице. С влязло в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение между страните в производството. Установи се, че за целия процесен период от 10 месеца (06.05.2010 г. – 06.03.2011 г.), предвиден в чл. 104, ал. 1 ЗДС (в редакцията преди изменението на разпоредбата, публикувано в Държавен вестник, бр. 38 от 2012 г., в сила от 1.07.2012 г.), ищецът не е работил по служебно или по трудово правоотношение. За този период съгласно приетото заключение на вещото лице обезщетението по чл. 104, ал.1 ЗДСл е в размер на 9500,00 лв. Не се установи ответникът да е заплатил на ищеца обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Впрочем, това не се и твърди от него.

Съдът намира, че за спорната хипотеза е приложима редакция на чл. 104, ал. 1 ЗДСл, действала преди изменението на разпоредбата, публикувано в Държавен вестник, бр. 38 от 2012 г., в сила от 1.07.2012 г. Моментът, в който за ищеца е възникнало правото да претендира от ответника заплащането на процесното обезщетение е признаването на уволнението му за незаконно с влязъл в сила съдебен акт – 29.12.2011 г. Следователно, при липсата на изрична разпоредба, която да придава обратно действие на обсъжданата норма в изменената и редакция, релевантната правна уредба към процесния случай е действалата такава именно към момента на признаването на уволнението на В. за незаконно с влязъл в сила съдебен акт – 29.12.2011 г. Следователно обезщетението, което се следва на В. е в размер на десет brutни възнаграждения.

Предвид изложеното и като съобрази заключението на вещото лице, съдът намира, че предявеният от В. иск е частично основателен, поради което следва да бъде уважен до размера на 9500,00 лв., а за размера над тази сума до 9524,00 следва да се отхвърли. Сумата следва да се присъди на ищеца така, както е предявена - ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на предявяване на исковата молба в канцеларията на АССГ на 21.06.2012 г. до датата на окончателното изплащане на сумата.

По разностите:

В исковата молба и в съдебното заседание на 29.11.2012 г. ищецът, чрез процесуалния си представител е направил искане за присъждане на направените по делото разноски, с правно основание чл. 78, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), както следва: 2160,00 лв. - адвокатско възнаграждение; 90,00 лв. - възнаграждение за вещо лице, изготвило допусната и изслушана по делото съдебно – счетоводна експертиза (л. 90) и 5,00 лв. - за държавна такса за издаване на съдебно удостоверение (л. 91).

Таксите на банките не се претендират. Съгласно представения Договор за правна защита и съдействие от 02.02.2012 г. (л. 33), сключен между В. и адв. Н. Б., ищецът е заплатил изцяло на адвокатата сума в размер на 2160,00 лв. в деня на подписването му (02.02.2012 г.). В този смисъл неотнормирани се явяват представената фактура № 0...1761 от 18.06.2012 г. и отчет по сметка (л. 34 и 35) за извършено плащане от В. към АК „Б., С. и Т.” ДЗД на 18.06.2012 г. Предвид правните изводи на съда за частична основателност на предявения иск по чл. 104, ал. 1 ЗДСл, искането за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение е частично основателно съразмерно на уважената част от иска. То следва да бъде уважено до размера на 2249,32 лв., а в останалата част до размера на 2255,00 лв. да се отхвърли. Процесуалният представител на ответника е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, следва да му бъде присъдено такова съразмерно на отхвърлената част от иска, а именно в размер на 1,59 лв.

Воден от гореизложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на Д. А. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица] съдебен адрес в [населено място], [улица], ет. 2, сума в размер на 9500,00 (девет хиляди и петстотин) лв., на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, представляваща обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването на служебното му правоотношение, за периода 06.05.2010 г. – 06.03.2011 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаването на исковата молба в канцеларията на Административен съд София – град на 21.06.2012 г. до окончателното и изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за 24,00 (двадесет и четири) лв. до пълния предявен размер от 9524,00 (девет хиляди петстотин двадесет и четири) лв.

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на Д. А. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица] съдебен адрес в [населено място], [улица], ет. 2 сума в размер на 2249,32 лв. (две хиляди двеста четиридесет и девет лева и тридесет и две стотинки) лв. – направени разноски по делото за адвокатско възнаграждение, възнаграждение за вещо лице и държавна такса, като ОТХВЪРЛЯ искането за присъждане на разноски за 5,47 (пет лева и четиридесет и седем стотинки) лв. до пълния предявен размер от 2255,00 (две хиляди двеста петдесет и пет) лв.

ОСЪЖДА Д. А. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица] да заплати на Агенция „Митници” сума в размер на 1,59 (един лев и петдесет и девет стотинки) лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

